

PROLOOG

Het was een van die dagen waarop er een giftig briesje wraak opstak. Het was een dag waarop het noodlot haar voor de tweede keer had uitverkoren. Toch zou ze daar pas later achterkomen. Nu had ze enkel oog voor de witte staartjes van wegvluchtende konijnen.

Alexandra ademde regelmatig in en uit. Misschien hijgde ze wel maar er was niemand in de buurt die dat kon horen. De opzweepende muziek van Triggerfinger zorgde ervoor dat ze tijdens het joggen het juiste tempo aanhield. Door haar iPhone oordopjes hoorde ze zichzelf niet puffen van inspanning.

Hoewel de maand mei nog maar halfweg was leek het al hoogzomer. De bomen stonden in bloei en vogels vlogen op uit de kastanjeboom een paar meter verderop. Het was de illustratie van een perfecte zomeravond. De laaghangende lentezon verwarmde haar bezwete huid en scheen zo fel dat hij haar bijna verblindde. De zweetdruppels hadden haar blonde pony veranderd in een paar vochtige haarstrengen die aan haar voorhoofd plakten.

Ze keek op haar uurwerk, het was al bijna acht uur 's avonds. Rond deze tijd waren de meeste atleten van de plaatselijke atletiekclub VAC alweer naar huis. Nog tien minuten rennen en dan zat haar portie sport voor vandaag erop. Terwijl ze door de bloedgrotten liep op het Vilvoordse domein Drie Fonteinen ademde ze diep in. Ze snoof de geur op van geluk. Het was verpakt in het muffe aroma van de grotten en het stilstaande water in de vijver ernaast. Het was er duister, slechts moeizaam onderscheidde ze de treden die naar boven leidden.

Even later verliet ze de grotten en begon aan haar klim naar de Franse tuin.

Op een gietijzeren bank zat een jogger, naast hem lag een fluo oranje rugzak.

Ze liep langs hem heen, hij doorbladerde een zomerse vakantiecatalogus.

Bij het zien van een foto van parelwitte stranden en gelukkige gezinnen keek ze snel weg. Het was mooi geweest voor vandaag, ze had vijf kilometer gelopen. Maar soms beslist je lichaam er anders over. Soms steekt het lot een stokje voor al het moois wat je te wachten staat.

Ze zag af van haar voornemen om te stoppen aan het terras van brasserie De Drie Fonteynen. De verse muntthee die ze er vaak dronk zou nog even moeten wachten. Alhoewel de felgekleurde terrasparasols haar toelachten maakte ze rechtsomkeer. Ze liep de richting uit vanwaar ze gekomen was.

De jogger die ze zonet was gepasseerd was rechtgestaan en langzaam beginnen lopen.

Hij zag haar niet voor het eerst, zeer zeker niet. Hij had haar al een tijdje via internet gevolgd. Had al de berichten die ze plaatste op Facebook gezien. Zeven jaar lang om precies te zijn. Hij kende haar routines, kende haar loopparcours en wist hoe lang ze liep. Ook had hij uitgezocht welke de populaire looproutes waren volgens andere joggers. Op Facebook vertelde ze dat ze af en toe afweek van die populaire looproutes. Dat ze vaak het bos in liep, op plaatsen waar haast niemand anders kwam. Op plaatsen waar hij makkelijk zou kunnen toeslaan.

Hij zag haar van ver lopen, de afstand tussen hen was vijfhonderd meter. Geen enkele willekeurige voorbijganger zou hem verdenken. Niemand zou achteraf de link leggen tussen hem en Alexandra. Daarvoor was de afstand tussen hen beiden nog te groot.

Met de vastberadenheid van een jager die zijn prooi achtervolgt voerde hij het tempo op.

Zijn oranje rugzak zwierde heen en weer op zijn rug. Zijn fluogelege Nikes kwamen met iedere pas dichterbij haar in de buurt.

Want hij had het op haar gemunt.

Alexandra had de tuinen achter zich gelaten en verreed de bloedgrotten aan de Absynthweg. Ze liep de andere kant op, in de richting van de VTM-gebouwen. Een kleine driehonderd meter verder maakte het grinten pad een U-bocht dat ze volgde. Aan haar rechterkant lag het bos, donker en vochtig.

Ze had dorst, behoefte aan afkoeling en besloot terug te keren. Haar tempo vertraagde, haar hand gleeed over de stevige bult onder haar felroze lycra Nike topje. Naar de plaats waar nu al vijf maanden nieuw leven zat.

De fluogele Nikes volgden haar nog steeds maar ze merkte er niets van. Ze had nog steeds niet in de gaten dat iemand het op haar had gemunt. Dat haar geluk werd overschaduwd.

Ze bleef rennen en voor het eerst die dag voelde ze de baby bewegen. Ze keek naar de opbollende buik onder haar topje. Haar ongeboren dochter zou haar leven weer de juiste richting uit sturen. Uit de schaduw der doden en ver weg van het verdriet.

Terwijl ze het pad afliep merkte ze dat haar schaduw een vreemde vorm aannam. De zon stond laag achter haar en wierp niet één schaduw op het wandelpad maar twee. Het pad was breed genoeg waardoor ze makkelijk kon worden ingehaald. Toch overlapte een lange schaduw de hare.

Iemand liep achter haar.

Ze ging opzij zodat de jogger langs haar heen kon lopen. Maar die week eveneens uit waardoor hun schaduwen zich niet van elkaar scheidde. Ze bleven met elkaar verbonden in een vreemde choreografie.

Waarom haalde die andere loper haar niet in? Die had toch gezien dat ze opzij was gaan lopen om hem door te laten? Ze beeldde zich in dat ze het hoge struikgewas zou worden in gesleurd. Achter de bomen zou ze worden verkracht waar hij haar tussen het onkruid zou achterlaten.

In een fractie van een seconde werd ze naar het verleden

gekatapulteerd. De kans dat ze tweemaal in haar leven iets traumatisch zou meemaken was zo goed als onbestaand. Of niet?

Snel schudde ze de akelige herinnering van zich af.

Met haar rechterhand trok ze het oordopje los. Er liep iemand vlak achter haar. Iemand wiens sportschoenen over het grinten pad renden.

En ze kwamen met de seconde dichter.

Ze vertraagde, probeerde hem te dwingen haar in te halen.

Het ritme van de sneakers die haar achtervolgden vertraagde eveneens.

Net op het moment dat ze zich wilde omdraaien maakte de schaduw van die andere zich los van de hare. Hoewel hij nog steeds achter haar liep was hij meer naar links gaan lopen. Hij leek de Franse tuinen in te willen lopen.

En dus gebeurde het dat ze niet stopte met lopen. Dat ze zich niet omdraaide om te zien wie er zo dicht achter haar aan liep. Ze koos ervoor om een andere weg te volgen dan het pad dat naar de brasserie leidde. Ze maakte een bocht naar rechts en liep verder.

De geïmproviseerde weg die ze was ingeslagen was niet meer dan een spoor van platgetrapt gras. Het was ontstaan door joggers die voordien dezelfde weg hadden gekozen. Na een paar meter veranderde het gras in een paadje van houtschilfers en aarde dat tussen de bomen door liep.

Ze liep haar ongeluk tegemoet.

Alweer.

Toen ze even later het losgemaakte oordopje opnieuw naar haar oor bracht bevroor ze.

Rennende sneakers klonken opnieuw achter haar, steeds luider. Ze hoorde de regelmatige ademhaling van een sportman. Hij ademde luid genoeg om aan te geven dat hij zich inspande. En regelmatig genoeg om haar ervan te verzekeren dat hij in goede conditie was. Hij

liep veel te dicht achter haar.

Toen ze zich die warme lenteavond in mei uiteindelijk omdraaide staarde ze in het gezicht van haar achtervolger.

Het was een knappe jongeman. Hij had een zweetband rond zijn voorhoofd en droeg een bril met geel getinte glazen. Door zijn blonde krullen zag hij er verraderlijk ongevaarlijk uit. Maar zijn ogen stonden dreigend en vals. Alsof zij in het bezit was van iets wat hij was kwijtgeraakt. Alsof hij het met alle geweld terug wou.

Ze besepte niet dat ze niet dichter bij de waarheid kon zitten. Zijn ogen waren zwarte poelen van verderf die zijn plan verraadden om haar te lijf te gaan. Om haar opnieuw te laten lijden.

Haar adem versnelde terwijl ze haar tempo verhoogde en verder liep.

Takken kraakten onder haar voeten en vogels vlogen op uit de bomen. Er was niemand in de buurt. Ze was alleen met haar achtervolger. Het overvolle terras van de taverne leek oneindig ver weg.

Toen ze opnieuw achterom keek panikeerde ze.

Ditmaal keken ze elkaar niet in de ogen, hij keek naar beneden, zocht iets. Hij greep naar het zwarte heuptasje rond zijn middel.

Nu liep hij zo dicht achter haar dat hij haar zou kunnen aanraken.

Het gepruts aan zijn heuptasje vertraagde hem en zij liep zo hard ze maar kon. Ze maakte zichzelf nog steeds wijs dat ze zich geen zorgen hoefde te maken. De vreselijke dingen die ze zich inbeeldde gebeurden niet in het echte leven. Zeker niet op klaarlichte dag.

Nog voor ze bij de splitsing kwam die naar het open grindpad leidde, had hij haar ingehaald. Hij kwam naast haar lopen en er glinsterde iets in zijn handen. Het was het lemmet van een mes.

‘Nee. Nee!’

Ze liep verder maar hij greep naar haar arm om haar tegen te houden.

‘Spaar mij! Ik ben zwanger!’

Hijgend rukte ze zich los, zijn mes miste haar buik en verwondde haar arm. Hevig bloedend liep ze verder. De adrenaline maakte haar immuun voor de pijn.

Mijn God, mijn God, laat het niet waar zijn. Ze bad in stilte. Ze dacht dat als ze het grindpad maar bereikte, ze misschien wel een kans maakte.

Maar ze bereikte het grindpad niet.

Wanneer zijn hand opnieuw rond haar arm klemde wist ze dat hij niet zou loslaten. Ze riep om hulp, maar haar kreet ging verloren in zijn hand die haar mond bedekte.

Ze krabde, ze beet, ze sloeg. Maar ze kon niet ontsnappen.

Hij sleurde haar de struiken in alsof ze een lappenpop was.

Waarom? smeekten haar ogen.

Niet weer, niet weer. Ik wil mijn kind niet weer verliezen, was het laatste wat door haar heen ging. Toen stak hij het mes verschillende keren in haar buik.

‘Het mes doodt het kind, niet de moeder,’ zei hij in het Frans. Hij hijgde van de inspanning en de adrenaline.

Haar eindeloze smeekbede kon niets aan deze onverwachte gril van het noodlot veranderen. Terwijl ze het bewustzijn verloor, viel de schaduw van haar belager over haar heen. Als die van een honderdjarige eik over een wilgenroosje.